

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาตินับได้ว่าเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอันล้ำค่าอันหนึ่งของชาวไทยที่ควรภูมิใจและหวงแหน การใช้ภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียนล้วนเป็นเรื่องสำคัญน่าสังวรอย่างยิ่ง ดังที่ผู้ใช้นามปากกาว่า "กราวนอก"^๑ เขียนไว้ในคอลัมน์ นิรุกติศาสตร์กับการประชาสัมพันธ์ในหนังสือพิมพ์สยามรัฐว่า "ความวิบัติทางภาษาย่อมหมายถึงความวิบัติทางจิตใจกาย และลงจิตใจวิบัติเสียแล้วความวิบัติอื่น ๆ ก็ตามมา" ความสำคัญในเรื่องภาษานี้ ไม่ว่าชนชาติใด ภาษาใด เขาระมัดระวังกันเป็นอย่างมาก ไม่ปล่อยให้เป็นที่ไปตามอารมณ์ ในมาเลเซียเขาเข้าใจและเห็นคุณค่าในความสำคัญของภาษามากถึงขนาดเขียนป้ายไวข้างถนนว่า "บิฮาลา ยิวา บังซา" แปลว่า "ภาษาคือ วิญญาณของชาติ"^๒ อย่างไรก็ดี นักภาษาศาสตร์ในสมัยปัจจุบันเชื่อว่า การ परिवรรต (Transformation) ทางด้านภาษาเป็นลักษณะที่ปรากฏในทุกภาษา การ परिवรรตนั้นจะต้องมีระบบและกฎเกณฑ์ที่แน่นอน มิใช่ว่านี่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งใดก็ได้ตามใจชอบ มิฉะนั้นแล้วความวิบัติทางภาษาก็จะเกิดขึ้น^๓

แนวโน้มที่สำคัญของความเปลี่ยนแปลงทางภาษาไทยที่น่าจะนำมาพิจารณาศึกษาประการหนึ่งก็คือ การพูด การอ่าน คำกล่า และคำที่มีเสียงตัว "ร" "ล" ไม่ชัด แม้นักภาษาศาสตร์จะเชื่อว่าความเปลี่ยนแปลงทางภาษาเป็นภาวะธรรมชาติของภาษาก็ตาม แต่

^๑ สยามรัฐ, ๒๑ มกราคม ๒๕๑๕, หน้า ๘.

^๒ เรื่องเดียวกัน, หน้า ๘.

^๓ อุดม วโรตมสถิตยัต, ภาษาศาสตร์เบื้องต้น (พระนคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๑๔), หน้า ๑๓๖.

ความเปลี่ยนแปลงที่ก่อให้เกิดความสับสน ทางด้านภาษาก็ย่อมเป็นอันตรายแก่ภาษาเป็นอย่างมาก ความบกพร่องในเรื่องการพูด การอ่านคำกล่า และคำที่มีเสียง "ร" "ล" ไม่ถูกต้อง นั้น มีปรากฏอยู่ทั้งในหมู่เด็กนักเรียน นักศึกษา ตลอดจนคนทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด ดังที่รองอธิบดีกรมวิชาการ ได้ให้ข้อคิดเห็นไว้ดังนี้

การพูด การอ่านคำกล่า และคำ ร, ล. ของคนทั่วไปและของนักเรียนในปัจจุบัน นั้นมีมากที่ไม่ชัดและไม่ถูกต้อง ทั้งนี้เพราะปัญหาบางประการคือ

๑. ปัญหาเรื่องครู ครูส่วนมากไม่ระมัดระวังการอ่านคำกล่าและ ร, ล. เพราะครูสมัยนี้เป็นจำนวนมาก ซึ่งมาจากท้องถิ่นที่ไม่มีการ เน้นในเรื่องการใช้คำกล่า คำ ร, ล. หรือมาจากครอบครัวและชุมชนที่พูดภาษาอื่น ที่พูดภาษาไทยไม่ชัด เมื่อมาสอนนักเรียนก็จะไม่ระมัดระวังและไม่สนใจขอบพระองค์ต่าง ๆ

๒. ปัญหาเรื่องเด็ก เด็กที่เขามาับการศึกษาในโรงเรียนมีมากขึ้นโดยเฉพาะเด็กที่มาจากครอบครัวและชุมชนที่พูดภาษาอื่น เด็กเหล่านี้เมื่อเข้ามาอยู่ในโรงเรียนก็มักจะอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม บางทีก็ไม่ใช้ภาษาไทยและอาจจะพูดภาษาไทยก็พูดอย่างผิด ๆ และไม่เห็นเป็นของแปลกหรือเห็นเป็นของดี เพราะในครอบครัวและชุมชนของคนพูดกันแบบนั้น ถ้าโรงเรียนมีเด็กที่ใช้ภาษาไทยผิด ๆ อยู่มากเด็กอื่น ๆ ก็มักจะตามอย่างไปควย

๓. ปัญหาทางสังคมเด็กที่มาจากครอบครัวที่ยากจน และพ่อแม่มีการศึกษาน้อย ย่อมใช้ภาษาแตกต่างกับเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะดีและมีการศึกษาสูง ปัจจุบันเด็กที่มาจากครอบครัวที่ยากจนนั้น มีโอกาสเข้ามาศึกษาเล่าเรียนได้มากพ่อแม่ของเด็กเหล่านี้ไม่มีโอกาส และไม่มีความรู้ที่จะอบรมสั่งสอนให้เด็กรู้จักใช้ภาษา ที่ถูกต้องนอกจากในบ้านแล้ว เด็กยังคงคบหาสมาคมกับคนในระดับเดียวกันในชุมชนของชนอีกควย ภาษาของเด็กเหล่านี้ จึงใช้อยู่ในห้องเรียนเป็นส่วนมาก เด็กที่ได้รับ การอบรมสั่งสอนในเรื่องภาษามาบ้าง ก็มักจะตามเด็กส่วนใหญ่

๔. การเรียนการสอนในโรงเรียนปัจจุบันนี้ ครูเป็นจำนวนมากไม่ใคร่ได้แก้ปัญหาเรื่องเหล่านี้เลย เพราะครูเองไม่เห็นเป็นเรื่องสำคัญและไม่ค่อยแก้ไขตัวเอง ครูที่เข้ามาฝึกฝนเป็นครูนั้นมาจากที่ต่าง ๆ กัน มาจากครอบครัวและชุมชนที่พูดภาษาอื่นมา มาจากท้องถิ่นที่ไม่มีการเน้นเรื่องการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง บางเครื่องมือเครื่องใช้ในการฝึกการแก้ภาษาก็ไม่มี

๕. ขอบกพร่องเหล่านี้เป็นแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดความวิบัติทางภาษาไทย ในแง่การพูด การอ่าน และการเขียนคำกล่า ร - ล เป็นอย่างมาก โดยที่ภาษาไทยนั้นแม้จะออกเสียงไม่ชัดก็อาจจะไม่ทำให้ความหมายผิดไป เพราะเนื้อความช่วยให้เข้าใจได้ง่าย คนส่วนมากจึงไม่ระมัดระวังถึงพูดผิด อ่านผิด ก็ยังเข้าใจได้ สังคมก็ไม่ถือเป็นข้อเสียหายนัก เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะทำให้ภาษาไทยผิดมากยิ่งขึ้น ผู้ใหญ่ที่มีตำแหน่งหน้าที่ราชการสูง หรือผู้ที่มีการศึกษาสูงมากท่านก็ยังออกเสียงตัวกล่า และ ร, ล ไม่ถูกต้อง และไม่ระมัดระวัง ผู้อ่านชาวทางวิทยุและโทรทัศน์บางคนซึ่งเป็นสื่อมวลชนที่แพร่หลายก็ยังอ่านคำกล่า และ ร, ล ไม่ถูกต้องและไม่ระมัดระวัง ผู้ฟังโดยเฉพาะเด็กและเยาวชนย่อมจะตอ้งคุ้นเคยกับสิ่งผิด ๆ เหล่านี้ และยอมรับสิ่งผิด ๆ เหล่านี้โดยไม่รู้ตัว ถ้าไม่ได้มีการแก้ไขก็จะทำให้ภาษาไทยกลายเป็นภาษาที่ไม่มีตัวกล่า และ ร, ล

จะเห็นได้ว่า การพูด-อ่านคำกล่า และคำที่มีเสียง ร, ล ไม่ถูกต้องนั้นมีอยู่ทั่วไปและเป็นความเปลี่ยนแปลงอันหนึ่งในภาษาไทย การพูดของคนแต่ละชาติและภาษาไม่ไดคงที่ตลอดกาล จะต้องเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา การเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นได้ง่าย ถ้าออกเสียงยาก คำที่ออกเสียงยากกลายเป็นออกเสียงง่าย บางทีก็หายไปเลย เช่น ฎ ฏ ศ ษ ออกเสียงเหมือน ๓ ๓ ๓ ร ๓ ก็เช่นกัน คำที่ออกเสียง "ร" อาจหายไป เช่นเดียวกับตัวอื่น ๆ ดังกล่าว^๕

เมื่อความบกพร่องในการพูดและการอ่านคำกล้ำ และคำที่มีเสียง ร - ล มีอยู่
ทั่วไป เช่นนี้จึงก่อให้เกิดความคิดที่ว่า เมื่อมีความบกพร่องทางการพูดการอ่านแล้ว จะมีผล
ก่อให้เกิดความบกพร่องทางการเขียนด้วยหรือไม่ เพียงการพูดผิด และอ่านผิดก็นับได้ว่าเป็น
ความบกพร่องอย่างมากอยู่แล้ว หากมีการเขียนผิด ตามเสียงที่พูดและอ่านด้วย ก็จะมี
เกิดความวิบัติทางภาษาไทยมากขึ้น ปัญหาเรื่องนี้ อาจารย์สองสี ชูติวงศ์ ได้ให้ข้อคิดว่า

ปัญหาเรื่องความชัดเจนถูกต้องในการพูดและอ่านคำกล้ำ และคำ ร - ล
ของคนทั่วไปและของนักเรียนในปัจจุบัน เท่าที่สังเกตส่วนใหญ่แล้วที่เขาอ่านออก
เสียงไม่ถูกต้องเขียนคำนั้น ๆ ไม่ผิดไปตามเสียงที่พูดควยเสมอไป เพราะการ
ใช้ภาษาพูดกับภาษาเขียนย่อมแตกต่างกัน ในการเขียนคนทั่ว ๆ ไปมีเวลาคิด
เขียนและสะกดตัวได้ก็และรอบคอบกว่า อย่างไรก็ตามการอ่านกับการเขียนย่อม
มีความสัมพันธ์กันอยู่เป็นเงาตามตัว ทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่จึงน่าจะต้องระมัดระวังให้
มาก อนึ่ง ภาษาไทยเรานั้นมีปัญหาทั้ง ร - ล และคำควบกล้ำ ซึ่งออกเสียง
แต่ละอย่าง ความหมายก็จะแตกต่างกันออกไปทั้งนั้นจึงควรยิ่งเพิ่มความระมัด
ระวังให้มากขึ้นเป็นหลายเท่า เช่น

พาย พลาย พราย
คอก คลอก ครอก
กค กลค กรค
พิบ พลับ พรับ
คา คลา ครา ฯลฯ

อธิบดีกรมสามัญศึกษาได้ให้ทัศนะว่า การอ่าน - พูด คำกล้ำ และตัว ร - ล ไม่
ชัดเจนมีส่วนที่จะก่อให้เกิดความวิบัติทางภาษาไทย ถ้าเป็นนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ ยิ่งใกล้
ชิดกับหนังสือก็ไม่ค่อยมีปัญหา แมว่าจะออกเสียง "ปลา" นักเรียนก็จะเขียน "ปลา" เป็น

ส่วนมาก แต่เมื่อออกจากโรงเรียนไปนาน ๆ ก็มักจะเขียนสะกดคำที่เขียนเกี่ยวกับที่ออกเสียงพูด ทำให้การสื่อความหมายผิดพลาด และเกิดความวิบัติทางภาษาได้^{๑)}

ปัญหาทำนองเดียวกันนี้ ดร. เอกวิทย์ ณ ถลาง ได้ให้ข้อคิดที่น่าสนใจยิ่งคือ

ปัญหาเรื่องความชัดเจนถูกต้องในการอ่าน พุคค้ำกล้า และคำที่มีเสียง ร - ล

๑. เห็นว่าเป็นปัญหาอยู่ทั่วไปโดยเฉพาะในบรรดาผู้ที่มาจากครอบครัวเชื้อจีน หรือจากครอบครัวที่มีการศึกษาน้อย ทางบ้านไม่ได้อาใจใส่กว่าคั่นเท่าที่ควร และเป็นปัญหาสำหรับคนภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือทั่วไป

๒. ถ้าพิจารณาให้กว้างขึ้นจะพบว่า ภาษาไทยกลางที่เป็นมาตรฐานและภาษาไทยที่รับอิทธิพลคำกล้า และ ร - ล จากภาษาเขมร และบาลีสันสกฤต เข้ามาไว้นานแล้ว โดยเฉพาะในภาษาเขียน ฉะนั้น การออกเสียงจึงควรให้สอดคล้องกับที่เขียนด้วย ตามกระแสความนิยมและที่เป็นทางการ แต่ในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งก็เป็นภาษาไทยอย่างแท้เหมือนกัน ไม่มีอิทธิพลของคำควบกล้ำมากเท่าภาคกลางและภาคใต้ การที่จะเกณฑ์ให้คนทั่วไปในภาคนั้นออกเสียงให้ถูกต้อง จึงเป็นการฝืนธรรมชาติและผิดหลักภาษาศาสตร์ ในกรณีอย่างนั้น ควรแยกให้ออกว่า ให้เขียนถูกต้อง แต่การออกเสียงให้อุโลมตามความเคยชิน นาน ๆ ไป อาจจะเกิดวิวัฒนาการไปเอง ไม่ควรบังคับ

๓. การเขียนอย่างไร ออกเสียงอย่างนั้น หรือออกเสียงอย่างไร เขียนอย่างนั้น เชื่อว่า มีสหสัมพันธ์สูง เพราะภาษาไทยเป็นภาษา Phonic คือสะกดตามเสียงมาก

๔. ถ้าคนส่วนใหญ่ของประเทศออกเสียงคำกล้า และคำที่มีเสียง ร - ล

^{๑)} สัมภาษณ์ อธิบดีกรมสามัญศึกษา, ๓๑ มกราคม ๒๕๑๕.

^{๒)} สัมภาษณ์ ผู้อำนวยการกองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา, ๑๔ มกราคม

ไคสะควก แต่มีชนกลุ่มน้อย โดยเฉพาะที่มีเชื้อจีนออกไม้ซัด ก็อาจจะถือเป็นวิบัติไค

๕. การเรียนการสอนในปัจจุบัน ครูไคเน้นที่จะแก้ไขข้อบกพร่องตามสมควร แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ "ภาษา" ของครูเองว่าถูกต้องเพียงใด ถ้าครูออกเสียง ร - ล ไคชัดเจนนี ก็แก้ไขมากขึ้น และตระหนักในปัญหานี้มากขึ้น ถ้าไม่ keen เสียง ร - ล และเสียงกล่า ก็แก้ไขไม่ได้ อิทธิพลของทางบ้านจะมากและหนาแน่นกว่าโรงเรียน การแก้ไขควรทำต่อไป

๖. ทุกวันนี้ก็เป็นที่ยังคงไคแล้วว่า การออกเสียง ร. ล. และเสียงกล่า ไคถูกต้อง ชัดเจนและเขียนถูก เป็นคุณสมบัติของผู้มีการศึกษาดี ถ้าจะช่วย re-inforce ทัศนคติอันนี้ก็จะไคผล

ตามทัศนคติของผู้อำนวยการกองการประถมศึกษาจะเห็นว่า การอ่านผิดและการพูดผิดย่อมมีแนวโน้มที่จะเขียนผิดไคด้วย เมื่อพิจารณาหลักภาษาศาสตร์ ที่ว่าภาษาไทยเป็นภาษา phonic แต่ตามความคิดเห็นและข้อสังเกตของอธิบดีกรมสามัญศึกษาไคขอคิดว่ ขณะที่เด็กยังอยู่ในโรงเรียน ไกลชิดอยู่กับหนังสือ อาจจะเขียนผิดน้อยกว่าอ่านผิด แต่เมื่อเด็กออกจากโรงเรียนไปและห่างเหินจากหนังสือ ก็จะเขียนผิดมากขึ้นคือจะเขียนผิดตามเสียงที่พูดผิดหรืออ่านผิด ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของ ดร. สายหยุด จำปาทอง คือ ในระยะแรก ๆ การอ่านและการเขียนคงจะไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ถ้าอ่านว่า "โรงเรียน" ก็คงจะเขียน "โรงเรียน" ทั้งนี้เป็นเพราะว่า คนอื่น ๆ ก็เขียนดังนี้ เมื่อเห็นบ่อย ๆ ก็คงจะไม่เขียน "โลงเรียน" แต่บางคำ อาจจะเขียนลงไปตามที่อ่านออกเสียงผิด ๆ เช่น "ปลา" เขียนเป็น "ปลา" และอ่านเป็น "ปลา" ด้วย แต่คงมีน้อยคน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าบุคคลเช่นนี้ไม่ไคอ่านหนังสือมาก จึงไม่แน่ใจว่า คนอื่นเขาเขียนกันอย่างไร ซึ่งพบได้ ในครูประถมศึกษาบางคน

ปัญหาทำนองเดียวกันนี้ อาจารย์ เรืองอุไร กุศลาลัย ได้ให้ข้อสังเกตไว้ดังนี้^{๑๐}

๑. การอ่านออกเสียงควบกล้ำ และเสียง ร - ล ไม่ถูก แต่เขียนไ้ถูกต้อง แสดงว่ามีหลักคืออยู่ แต่ความสามารถในการอ่านออกเสียงไม่จำกัด

๒. อ่านออกเสียงก็ไม่ได้ และก็พลอยเขียนไม่ถูกไปด้วย แสดงว่าหลักก็ไม่ดี และความสามารถในการออกเสียงก็ไม่มีด้วย

แม้ในหมู่วรรณคดีหรือผู้ใหญ่อีกมีไม่บ่อย ที่ทำผิดในทั้ง ๒ ข้อ ดังกล่าว ซึ่งสังเกตจากตรวจกระดาษคำตอบของครูผู้เขาสอบวิชาชุดक्रमิขยมของกระทรวงศึกษาธิการ เช่น

คำที่ควรเป็น ร. เขียนเป็น ล. เช่น ลำพัง การลดน้ำสังข์ ลำเลียน กำปลา โคลง เรื่องก็จริง ๆ

คำที่มี ร - ล ควบ กลับไม่มี เช่น ปองทอง โคณคม ใจนิษิตกัวคาย วันทองเป็นเปตมาห่ามทัพ คอกบัวไนพนนา คอกบัวที่อยมินนา

จะเห็นได้ว่า แม้ในหมู่วรรณคดีก็ยังมีการเขียนคำกล้ำและคำที่มีเสียง ร - ล ผิด ปรากฏจึงเป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อนักเรียน ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า

๑. อวัยวะในการออกเสียงของนักเรียนหรือครูบกพร่อง
๒. ขาดการฝึกฝนปลดปล่อยตามความสะดวกสิ้น เลยติดเป็นนิสัยมักง่าย
๓. เด็กหรือผู้ใหญ่ก็ตามเกรงไปว่าถ้าออกเสียงชัดเจนน จะไม่เหมือนคนอื่นจะกลายเป็นคนแปลก คือออกเสียง ร - ล ชัดเกินไป
๔. มีนิสัยเอาอย่างในทางที่ไม่ดี เช่น โฆษกบางคน แกล้งพูด (หรืออาจจะ เป็นเพราะลึนของเขาเป็นเช่นนั้นจริงก็เป็นได้) ร - ล ไม่ชัด เอาอย่าง

^{๑๐} สัมภาษณ์ ศึกษานิเทศก์หมวดภาษาไทย หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕.

การออกเสียงของภาษาอื่น หรือพูดชัดเจนเกินไป กลายเป็นรัวลิ้นและกลายเป็นแพ้น้อย่างหนึ่ง

ดังนั้นถ้าปล่อยให้ไปเป็นไปตามความสะกดลิ้นแล้วก็จะก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวาย เพราะการฟัง อ่าน พูด เขียนจะลักลิ้นกันไปหมด ด้วยเหตุที่เรา มีเสียง ร-ล และเสียงกล้ำ ซึ่งถ้าหากออกเป็นเสียงเดียวกันหมด ไม่แตกต่างกันแล้วก็จะเกิดความสับสนวุ่นวายอย่างแน่นอน เช่น เรามี

- ริก พริก พลิก -
ล็ก รั๊ก พรัก - พัก
ลวก รวก - - พวก

ลองคิดว่าถ้าเราออกเสียงไม่แตกต่างกันเลยจะเป็นอย่างไร ในการพูด และการฟังจะกระทบกระเทือนที่สุด

จะเห็นได้ว่า การออกเสียงผิดพลาดนั้น อาจจะเป็นเนื่องมาจากสาเหตุหลาย ๆ ประการ ฮอน^{๑๑} (Horn) ได้เขียนไว้ว่า การเขียนผิดหรือการสะกดผิดเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงในเรื่องการออกเสียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสียงสระและการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ ดังต่อไปนี้:-

๑. ความเปลี่ยนแปลงเรื่องเสียงรัว
๒. ภาษาถิ่นหรือภาษาเฉพาะท้องถิ่น
๓. การเพิ่มและการเลิกใช้ภาษาบางตัว
๔. นักเขียนและสิ่งพิมพ์มีอิทธิพลต่อการสะกดคำ
๕. หลักการสะกดซึ่งเป็นที่ยอมรับกันตามกาลเวลา

จากสาเหตุอื่น ๆ จะพบว่าในหลายภาษา เช่น ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น ภาษาลาว

^{๑๑} Ernest Horn, "Spelling", Encyclopedia of Educational Research, (New York : The Macmillan Company, 1960), p. 1337.

ภาษาเหล่านี้เสียง ร. มีน้อยหรือไม่มี คนที่มาจากครอบครัวที่ใช้ภาษาเหล่านี้จะพูดออกเสียง ร. ไม่ได้ เสียงกล้าไม่ได้^{๑๒}

จากสภาพปัจจุบัน ปัญหาและสาเหตุของปัญหาในความบกพร่องของการพูด - อ่าน และเขียนคำกล้า และคำที่มีเสียง ร - ล ดังที่กล่าวมาข้างต้น จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาเรื่องนี้เพราะเชื่อว่าในระดับประถมศึกษาบางแห่งนั้น จะมีข้อบกพร่องในเรื่องดังกล่าวไม่มากนัก และคาดว่า ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้คงจะเป็นประโยชน์ในการที่จะนำมาเป็นส่วนประกอบในการพิจารณาวางแผนทางการสอนเพื่อบรรเทา (Remedial Teaching) ในด้านการแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนที่อ่านและเขียนคำกล้าและคำที่มีเสียง ร - ล ไม่ถูกต้อง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาระดับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเขียนคำกล้าและคำที่มีเสียง ร.ล.
๒. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนคำกล้าของนักเรียนต่างเพศ และระหว่างชั้น (ป. ๕ - ๖ - ๗).
๓. เพื่อศึกษาดูว่ามีคำกล้าและคำที่มีเสียง ร - ล ทั่วไปบางที่นักเรียน
 - ๓.๑ อ่านผิดและเขียนผิด
 - ๓.๒ อ่านผิดแต่เขียนถูก
 - ๓.๓ อ่านถูกและเขียนถูก
 - ๓.๔ อ่านถูกแต่เขียนผิด

^{๑๒}สัมภาษณ์ หัวหน้ากองกลาง สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕ มกราคม

๒
ชอ๒ค๒ก๒ล๒ง๒ เ๒ป๒อ๒ง๒ค๒น

๑. ผู้วิจัยถือว่า คำกล่าว และคำที่มีเสียง ร - ล ทุกคำที่นำมาทดสอบ นักเรียนทุกคนได้เรียนรู้มาแล้ว จากประณมปีที่ ๑, ๒, ๓, และ ๔

๒. ผู้วิจัยถือว่าคำที่เขียนผิดและคำที่อ่านผิดแม้จะ เขียนผิดและอ่านผิดไม่เหมือนกันทุกประการ แต่ผู้วิจัยถือว่าคำนั้น นักเรียนเขียนผิดและอ่านผิดด้วย เช่น คำว่า "ปลา" ถ้านักเรียนเขียนเป็น "ปรา" แต่อ่านเป็น "ปา" ก็ถือว่าเขียนผิดและอ่านผิด เช่นเดียวกับคนที่เขียนเป็น "ปา" และอ่านเป็น "ปา"

๓. ผู้วิจัยถือว่า คำอื่น ๆ นอกจากคำกล่าว และคำที่มีเสียง ร - ล ที่เลือกมาทดสอบ แม้นักเรียนจะเขียนผิด และอ่านผิด ก็ไม่นำมาเกี่ยวข้องกับกรวิจัยครั้งนี้ เพราะคำเหล่านี้เป็นเพียงส่วนประกอบที่นำมาแต่ง เป็นเรื่องสั้นเท่านั้น

๔. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบด้วยตนเอง และใช้วิธีเดียวกันทุกห้อง

๕. การเขียนผิดและการอ่านผิด หมายถึงการ เขียนและอ่านที่เป็นไปตามลักษณะ

ต่อไปนี้

ตารางที่ ๑ แสดงลักษณะต่าง ๆ ของคำที่มีตัว "ร" กล่า ๑๕ คำ ซึ่งถือว่าเป็น
ลักษณะของการเขียนผิดและอ่านผิด

ลำดับที่	คำ	ลักษณะของการเขียนผิด		ลักษณะของการอ่านผิด	
		ประเภทที่ ๑	ประเภทที่ ๒	ประเภทที่ ๑	ประเภทที่ ๒
๑.	ตราด	ตาด	ตลาด	ตาด	ตลาด
๒.	มะพร้าว	มะพาว	มะพลาว	มะพาว	มะพร้าว
๓.	มะพร้าว	มะป่าง	มะปล่าง	มะป่าง	มะปล่าง
๔.	มะกรูด	มะกูด	มะกลูด	มะกูด	มะกลูด
๕.	กรวด	กวด	กลวด	กวด	กลวด
๖.	ตรวจ	ทวจ	ตลวจ	ทวจ	ตลวจ
๗.	เตรียม	เตียม	เตลียม	เตียม	เตลียม
๘.	ครู	คู	คูลู	คู	คูลู
๙.	ตะกร้า	ตะกา	ตะกลา	ตะกา	ตะกลา
๑๐.	พอม	พอม	พลอม	พอม	พลอม
๑๑.	เพราะ	เพาะ	เพลาะ	เพาะ	เพลาะ
๑๒.	โกธ	โกธ	โกลธ	โกธ	โกลธ
๑๓.	ทรง	ตง	ตลง	ตง	ตลง
๑๔.	กระโดด	กะโดด	กละโดด	กะโดด	กละโดด
๑๕.	สปรก	สปรก	สปรลก	สปรก	สปรลก

ตารางที่ ๒ แสดงลักษณะต่าง ๆ ของคำที่มีตัว "ล" กล่า ๑๕ คำ ซึ่งถือว่าเป็น
เป็นลักษณะของการ เขียนผิดและอ่านผิด

ลำดับที่	คำ	ลักษณะของการเขียนผิด		ลักษณะของการอ่านผิด	
		ประเภทที่ ๑	ประเภทที่ ๒	ประเภทที่ ๑	ประเภทที่ ๒
๑.	คลอง	คอง	ครอง	คอง	ครอง
๒.	เพดง	เพง	เพรง	เพง	เพรง
๓.	ปล่า	ปลา	ปรา	ปลา	ปรา
๔.	เปลี่ยน	เปียน	แ่เรียน	เปียน	แ่เรียน
๕.	พลาด	พาด	พราด	พาด	พราด
๖.	กล่าว	กาว	กราว	กาว	กราว
๗.	ไกล	โก	ไกร	โก	ไกร
๘.	กลัว	กัว	กรัว	กัว	กรัว
๙.	กลา	กา	กรา	กา	กรา
๑๐.	เปลือก	เปือก	เปรือก	เปือก	เปรือก
๑๑.	กลวย	กวย	กรวย	กวย	กรวย
๑๒.	คลาน	คาน	คราน	คาน	คราน
๑๓.	คล่า	ค่า	คร่า	ค่า	คร่า
๑๔.	เปล่า	เป่า	เปร่า	เป่า	เปร่า
๑๕.	ปลอย	ปอย	ปรอย	ปอย	ปรอย

ตารางที่ ๓ แสดงลักษณะต่าง ๆ ของคำที่มีเสียงตัว "ร" ๑๕ คำ ซึ่งถือว่าเป็น
ลักษณะที่เขียนผิดและอ่านผิด

ลำดับที่	คำ	ลักษณะของการเขียนผิด	ลักษณะของการอ่านผิด
๑.	รอน	ลอน	ลอน
๒.	รม	ลม	ลม
๓.	โรง	โลง	โลง
๔.	เรียน	เกียน	เลียน
๕.	ริม	กิม	ลิม
๖.	ร้ว	ลัว	ลัว
๗.	ราน	ลาน	ลาน
๘.	เรือ	เคือ	เคือ
๙.	แรง	แลง	แลง
๑๐.	รอง	ลอง	ลอง
๑๑.	รอง	ลอง	ลอง
๑๒.	หัวเราะ	เลาะ	เลาะ
๑๓.	ريب	ลึบ	ลึบ
๑๔.	รวก	ลวก	ลวก
๑๕.	เร้ว	เล้ว	เล้ว

ตารางที่ ๘ แสดงลักษณะต่าง ๆ ของคำที่มีเสียงตัว "ด" ๑๕ คำ ซึ่งถือว่าเป็น
ลักษณะที่เขียนผิดและอ่านผิด

ลำดับที่	คำ	ลักษณะของการเขียนผิด	ลักษณะของการอ่านผิด
๑.	เ'เลน	เ'เรน	เ'เรน
๒.	ล'ำ	ร'ำ	ร'ำ
๓.	ล'าน	ร'าน	ร'าน
๔.	โล'ง	โร'ง	โร'ง
๕.	ล'ม	ร'ม	ร'ม
๖.	เว'ลา	เว'รา	เว'รา
๗.	ล'ม	ร'ม	ร'ม
๘.	มา'ลี	มา'รี	มา'รี
๙.	ล'อง	ร'อง	ร'อง
๑๐.	ล'วก	ร'วก	ร'วก
๑๑.	ล'ีน	ร'ีน	ร'ีน
๑๒.	ล'ม	ร'ม	ร'ม
๑๓.	ล'ง	ร'ง	ร'ง
๑๔.	แล'ว	แร'ว	แร'ว
๑๕.	เล'ย	เร'ย	เร'ย

สมมติฐานของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ ๓ ประการ คือ

๑. ความสามารถในการอ่านกับการเขียนคำกล้ำและคำที่มีเสียง ร - ล ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย สัมพันธ์กัน
๒. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเขียนคำกล้ำ และคำที่มีเสียง ร - ล แตกต่างกัน ระหว่าง
 - ๒.๑ หญิงกับชาย
 - ๒.๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕, ๖ และ ๗
๓. ความสามารถในการอ่านและ/หรือการเขียนคำกล้ำ หรือคำที่มีเสียง ร-ล แตกต่างกันระหว่าง
 - ๓.๑ เพศ
 - ๓.๒ ชั้น

006326

ขอบเขตของการวิจัย

๑. ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่าง จากโรงเรียนสายน้ำทิพย์ เนื่องจากโรงเรียนนี้เปิดทำการสอนถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ซึ่งผู้วิจัยมีความประสงค์ที่จะศึกษาเรื่องนี้ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ของโรงเรียนที่มีมาตรฐานการเรียนการสอนอยู่ในระดับที่พอสมควร เพราะถ้านักเรียนมีความสามารถในการอ่านและเขียนคำ คืออ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ ก็จะเป็นอุปสรรคต่อการวิจัยเรื่องนี้

๒. ผู้วิจัยจะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการอ่านกับการเขียนคำกล้ำและคำที่มีเสียง ร-ล โดยไม่คำนึงถึงตัวแปรเกี่ยวกับ เชื้อชาติ สัญชาติ ศาสนา ฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ อาชีพของบิดามารดา ความสัมพันธ์ผลทางการเรียนของนักเรียนแต่ละคน ทั้งนี้โดยถือว่าเป็นตัวแปรเกิน แต่จะคำนึงถึงแค่ตัวแปรที่เกี่ยวกับเพศและระดับชั้นเท่านั้น

ความจำกัครงการวิจัย

ผลการวิจัยนี้อาจมีความคลาดเคลื่อนได้เนื่องจาก

๑. การทดสอบการเขียนบางห้องต้องทดสอบเวลาพักกลางวัน ซึ่งจะมีเสียงรบกวนบางอาจจะทำให้นักเรียนฟังคำที่ผู้วิจัยบอกให้เขียนไม่ชัดเจนพอ
๒. นักเรียนบางห้องอาจรู้ตัวล่วงหน้าว่าผู้วิจัยจะทดสอบเกี่ยวกับเรื่องอะไร จึงพยายามเตรียมตัวล่วงหน้า
๓. การทดสอบการอ่านอาจมีความคลาดเคลื่อนอยู่บ้างเล็กน้อย เนื่องจาก การอ่านคำกล่าบางตัว ยังออกเสียงคลุมเครือ ผู้วิจัยจึงตัดสินใจมากกว่า การอ่านคำกล่า นั้น ๆ ถูกต้องหรือไม่

คำจำกัดความ

คำกล่าว หมายถึงคำที่มีตัว "ร" และตัว "ล" เป็นตัวกล่าวที่คัดเลือกมา ๓๐ คำ เท่านั้นไม่รวมถึงคำกล่าวควบตัว "ว" และคำที่มีเสียง ร -ล ก็หมายถึงคำที่มีตัว ร -ล เป็นพยัญชนะต้นที่คัดเลือกมาทดสอบ ๓๐ คำ รวมทั้งหมด ๖๐ คำ ซึ่งเป็นคำที่ขีดเส้นใต้ในแบบทดสอบ^{๑๓}

ความสามารถในการอ่านคำกล่าว และคำที่มีเสียง ร -ล หมายถึงคะแนนที่ได้จากการอ่านคำดังกล่าวของนักเรียน^{๑๔}

ความสามารถในการเขียนคำกล่าว และคำที่มีเสียง ร.ล. หมายถึงคะแนนที่ได้จากการเขียนตามคำบอกจากแบบทดสอบดังกล่าวของนักเรียน^{๑๕}

^{๑๓} ุรายการในภาคผนวก ข.

^{๑๔} ุรายการคะแนนการอ่านในภาคผนวก ง.

^{๑๕} ุรายการคะแนนการเขียนในภาคผนวก ง.

ชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสายน้ำทิพย์ หมายถึงนักเรียนทุกคนในชั้น
 ประถมปีที่ ๕ จำนวน ๓ ห้องเรียน จาก ๑๑ ห้องเรียน คือ ๕/๑, ๕/๓, ๕/๗
 ชั้นประถมปีที่ ๖ จำนวน ๓ ห้องเรียนจาก ๑๑ ห้องเรียน คือ ๖/๕, ๖/๗, ๖/๑๑ และ
 ชั้นประถมปีที่ ๗ จำนวน ๓ ห้องเรียนจาก ๑๑ ห้องเรียน คือ ๗/๓, ๗/๕, ๗/๖^{๑๖}

ระดับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางการอ่านกับการเขียนคำกล่า และ
 คำที่มีเสียง ร - ล หมายถึง ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของการเขียนกับ
 คะแนนของการอ่านคำกล่าว และคำที่มีเสียง ร - ล ที่ได้จากการทดสอบ จะมีค่าตั้งแต่
 ๐.๐๐ - ๑.๐๐

ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย

ใช้เป็นส่วนประกอบในการพิจารณาแนวทางในการจัดการสอน เพื่อบรรเทา
 (Remedial Teaching) ในด้านการแก้ไขข้อบกพร่องเรื่องการอ่านและการเขียน
 บางประการในระดับประถมศึกษา

^{๑๖}ดูรายชื่อและจำนวนของแต่ละชั้นในภาคผนวก ง.